

**Máš, čo si chceš,
MILÁČIK!**

Jana Benková

MOTÝL

Máš, čo si chceš,
MILÁČIK!

Jana Benková

Copyright © Jana Benková 2012
Design © Motýľ design 2012
Cover photo © Anna Omelchenko/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2012

Máš, čo si chceš,
MILÁČIK!

Jana Benková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1.

KAPITOLA

Každá žena to cíti.

TO, že sa niečo zmenilo.

TO, že sa niečo rúca.

Cíti to každá z nás.

TO, keď nie je jediná.

Cíti to každá z nás. Len ja NIE...

Zapichla som lyžičku do čokoládovej zmrzliny a olizla si polevu z pier, dohryzených takmer do krvi. Potom som si nabrala ďalšiu a naplnila si ústa, až som sa nemohla nadýchnuť. Lebo inak by som kričala.

Ktovie, koľko misiek ešte zjem, kým sa spamätám, prestane mi hučať v hlave, nebudem mať chuť rozbíjať všetko okolo seba a nebudú sa mi triasť ruky.

Lyžičku som do sladkej pochúťky zabodla znova.

Chcem umrieť!

Dom bol ešte prázdny, len v kozube pukotal oheň.

Sedela som v kresle pod obľúbenou huňatou dekou a ládovala sa zmrzlinou, až mi išli prasknúť líčne kosti, hoci som sa nepotrebovala schladiť. Len som potrebovala niečo robiť. Keby sa mi chcelo zdvihnúť, vyťahnem z chladničky šľahačku a nastriekam si plnú misku. Keď sa chcem prepchať, tak nech to už stojí za to.

Na stole predo mnou ležala zlatá náušnica.

Len jedna. Krásna. S veľkým modrým kameňom.

Krásna, ale nie moja.

Pozerala som na ňu. Potrebujem.... Potrebujem sa opiť. Do nemoty. Aby som aspoň na chvíľu ušla z reality. Ale nemôžem...

Strhla som sa z polospánku, keď zaštrkotali kľúče a dovnútra sa vohnali dvaja malí demolátori. Štyriapolročný Miško a dvojročný biglik Kubko. Na koberec dopadli dve figúrky transformerov a po nich modrá vetrovka. Precitla som.

„Mamíííí, som hladnýýýý!“

Pretrela som si oči. Ja som zaspala, do kelu! Na stole sa v pohári topil zvyšok zmrzliny a vedľa neho ležala ako výkričník TÁ náušnica.

Vymotala som sa z deky a do náručia mi skočil môj malý poklad. Za ním bežal náš štvornohý Kubko a vrtel chvostíkom. Miško dostal pusu, Kubko pohladenie a všetci traja sme spoločne vyrazili do kuchyne.

„Máme palacinky s nutelou, ale dostaneš, až keď zješ mäsko s ryžou,“ začala som náš večerný vyjednávací rituál.

Prikývol.

Fíha, ten musí byť unavený, keď nevymýšľa a neoponuje. „Ako ste sa mali, hm?“ zistovala som. Pohládila som mu spotené čelo a stiahla čapicu. „Chod' sa prezliecť a nezabudni si umyť ruky, zlatko.“

„Bolo tam veľa snehu, mami. Ocko ma učil snoubordovať! Viem to! Viem!“ Oči mal doširoka otvorené, ako sa mi snažil povedať všetko naraz. „Kubo sa bál, ale ja nie!“

„Psíky sa nevedia snoubordovať.“

„Kuba naučím!“

„Ešte je malý,“ poškrabkala som Kubka za uškom, lebo vždy vycítil, keď sa hovorilo o ňom. Vtedy zbystril pozornosť a pribehol k nám.

„Ani ja ešte nie som veľký a učím sa!“ Miško zo seba zhadzoval mokré veci.

Až teraz som si všimla, že má premočené kompletne všetko. „No, večera musí počkať, ideš hneď do vane,“ tlačila som ho do kúpeľne. „Ocko ešte parkuje?“

„Parkuje auto,“ prikývol a s úsmevom vliezol pod sprchu.

Už v pyžamku zjedol večeru a po nej palacinku s obľúbenou nutelou.

Vykúpala som aj Kubka, ktorý mal labky úplne stuhnuté od snehu. Môj manžel bol stále niekde vonku. Čo sa deje? Prečo nejde domov? Vycítil niečo? Vyzrela som z okna. Stál na konci chodníka pred domom, jednou nohou okopával obrubník a s kýmsi zanietene telefonoval. Pohľady sa nám stretli. Hovor v tej chvíli ukončil a pohol sa domov.

Otvoril dvere, vzdychol od únavy a vyzliekol si bundu.

„Som doma, miláčik!“ zvolal.

Neodpovedala som. Čo by ste odpovedali manželovi na to, keď vás osloví miláčik, hoci tak práve hovoril aj nejakej inej?

„Je tam strašná zima!“ šúchal si ruky a vošiel do kuchyne. Priniesol so sebou závan ľadového vetra zvonka. Ani si nevšimol, že som mu neodpovedala na pozdrav. „To je vôňa. Zjem všetko!“ Usmieval sa, ale zrejme si všimol moju odmeranosť, tak sa trochu stiahol. Ďalej nadväzoval rozhovor: „Malý má talent. Po mne. Snouborduje už ako dospelý, je super.“

„Perfektné.“

„Uštvál som ich oboch.“

„Vidím. Jeden zaspal na kuchynskom stole, druhý v kresle v obývačke,“ skonštatovala som a zniesla som bozk na krk, keď som mu nakladala na tanier mäso.

„Vezmem si to k televízii, už budú správy,“ pozrel na nástenné hodiny a zbieral zo stola príbor. Tak predsa si všimol moje napätie...

„Jedz, kde chceš, ale pomôž mi s malým,“ podala som mu plný tanier a ukázala som na Miška s hlavou položenou na stole.

„Ten je tuhý,“ usmial sa a vzal ho do náručia, až sa mu vyhrnulo pyžamko. „Uložím ho.“

O chvíľu som začula jeho kroky v obývačke. „A ty si mala aký...“ nedokončil.

Postavila som sa do dverí a pozerala sa na predmet, pri ktorom stratil reč. Len stál ako primrazený a pozeral na stolík.

„Čo je to?“ spýtal sa.

„Čo myslíš?“

„Vidím, náušnica! Prečo tu leží?“

„Kedy si mi to chcel povedať?“

„Ako... Čo povedať?“ Ak doteraz nechápal, začínalo mu svitať, lebo uhol pohľadom.

„No o nej... A o náušnici.“ Na to, že som sa už pol dňa triasla od napätia ako osika, som sa držala dosť dobre. Zatiaľ žiadny nával plaču, hystérie, kriku... Nič.

„Čo je s náušnicou?“ Hlúpa otázka. To chcel získať čas či čo?

„No že komu patrí?“

Mal veľké šťastie, keď neodpovedal, že moja. Odtrhla by som mu hlavu.

Nepovedal nič.

„Takže, kedy si mi to chcel povedať?“

„Nemám čo.“

„Cudzia náušnica pod sedačkou v našej obývačke. Pred pár dňami tam ešte nebola a návštevu sme nemali týždeň.“

Prechádzal sem a tam po izbe a na jedlo sa už ani nepozrel. Zato na mňa áno. A pekne skúmavo, aby odhadol mieru môjho hnevu. Maroško, ty máš teda nervy!

„To nie je tak, ako to vyzerá...“

Konečne osvedčená a nekonečne hlúpa veta, tá najpoužívanejšia medzi kurevníkmi a klamármí manželiek!

„Vyzerá to ako?“ zaujímalo ma. Bola to len otázka, nespustila som výčitky, ako zrejme očakával. Nech sa trochu potrápi, neľahčím mu to, aby mohol buchnúť dverami.

„Sadni si ku mne, Lin, pod', porozprávame sa ako dospelí ľudia. Nebudeme tu predsa obiehať okolo jednej hlúpej náušnice celý večer.“

„To nebudeme. Vysvetli mi to, pri tom nemusíme ani sedieť.“

Posadil sa teda len on, vzal do ruky vidličku a napichol si kúsok mäsa. Prežúval a mlčal.

„Kedy si mi to chcel povedať, hm?“

„Kriste, ale čo povedať, keď nemám čo?!“

„Napríklad, či je tá náušnica.“

Dlho mlčal. V jedle nepokračoval. „Nemal som... Odvahu.“

„Ako to, že chlap má odvahu ženu oklamať, podviesť, ale už nemá odvahu jej to povedať? Máš ma za blázna alebo čo?“

„Nekrič, malý zaspal.“

„Toho teraz nič nezobudí,“ mávla som rukou a sadla si na okraj sedačky. Už som to nevydržala. „Ktorej štetke tá náušnica patrí? A ako dlho to trvá? Počítaš do budúcnosti s nami alebo už ani nie? Kedy sa odsťahuješ?“ rozhadzovala som rukami a sledovala som, ako odtisol tanier a oprel sa. Bol evidentne zaskočený celou situáciou aj prívalom mojich otázok.

„Nechcem sa odsťahovať, Lina. Mal som tu návštevu.“

„Štetku.“

„To nie!“

„Nie? Ktorá normálna žena sa vyspí so ženatým mužom u neho doma?“

Mávol rukou. Zapol televízor. Myslel si, že sme skončili? A že je všetko v poriadku?

„Len si tu zabudla... Náušnicu. O nič nejde.“

„No asi o niečo predsa len ide, keď ťa to tak vyvádza z miery a takúto supernávštevu si zatajil.“

„Fakt o nič nejde. Kolegyňa...“

„Kolegyňa? Odkedy ťa navštevujú doma? Vždy to tak býva. Kolegyňa. Nemáš na viac?“ fl'ochala som na neho.

„Ježiši, fakt o nič nejde. Spadla jej náušnica.“

„Tvojim kolegyniam bežne padajú náušnice? A prečo ju nehľadala? Alebo sa po ňu nevrátila? Či ste si vo víre... udalostí ani nestihli všimnúť, že jej chýba? Maroš, nerob zo mňa somára.“

„Ježiši. Lin. Sprostý flirt.“

„Sprostý flirt? Povedz mi, načo chlap potrebuje sprostý flirt.“

„Bezvýznamný sprostý flirt. Keby si sa videla. Načo riešiš takú hovadinu?“

„Hovadinu? Zlatko, ty si ma podviedol!“

„Načo také veľké slová?“

„Veľké slová? Kedy si mi to chcel povedať? Keď sa zo mňa bude smiať celé mesto? A... Keď už sme pri tejto téme. Podviedol si ma prvý či desiaty raz?“

Mlčal.

Rozhodila som rukami. Fakt sa to asi nedá inak, len sa vybúriť a lietat' po miestnosti ako striga. ŽIADNA žena nedokáže vyriešiť to s chladnou hlavou. Možno len nejaká flegmaticka, ktorá so svojím mužom už dvadsať rokov nespáva a obaja majú vlastný život. To náš prípad nebol, náš vzťah je ešte stále horúci. Je? Bol...

„Vypadni! Nechcem ťa viac vidieť!“ hodila som náušnicu do neho a rozbehla som sa do spálne. Zamkla som a rozplakala som sa.

On sa ani nebráni! Pred očami sa mu rozpadá naše manželstvo a on si len sedí, mlčí a napokon ešte ja vyznievam ako šialená hysterka. Ani neprišiel za mnou. Takže počíta s tým, že je koniec. On si uzavrie náš vzťah, naše manželstvo, náš rodinný život a ja sa to dozviem v podstate náhodou a nepovie mi ani prepáč...

Začala som sa triasť. Ľahla som si na našu obrovskú posteľ a skrútila som sa do kľbka na paplónu.

Pred očami som mala obrázky uplynulých mesiacov...

Do Dunajskej Lužnej sme sa nast'ahovali pred dvoma rokmi. Marošovi sa konečne začalo dariť. Bol majiteľom obrovskej predajne automobilov a obrat mal najvyšší za posledných desať rokov. Snívali sme o veľkom dome so zeleným plotom, o psíkovi a maximálnej pohode, ktorú nám zafúľaná a večne prepchatá Bratislava nedokázala ponúknuť.

Marošovo podnikanie sa pred rokmi rozbiehalo pomaly, ale v robote trávil celé dni a týždne, získaval si kontakty, partnerov, telefón mu zvonil neustále aj doma. Chápala som to. Robil to pre nás, živil rodinu, onedlho nám zabezpečil vlastný dom. Tak som sa starala o celú domácnosť i o malého syna vlastne len sama. On nosil domov peniaze. Práce mal čoraz viac. Začal častejšie cestovať, doma trávil väčšinu času v pracovni. Nepáčilo sa mi to a skúšala som brzdiť jeho tempo, veď sme si žili slušne, na úrovni, dokonca už dávno nad bežné pomery.

Mali sme veľký dom so záhradou, značnú finančnú rezervu, o ktorej bežná slovenská rodina môže len snívať, každý rok sme absolvovali minimálne dve exotické dovolenky a firma prekvitala. Maroš sa však napriek tomu stával otrokom svojej práce a doma s nami bol čoraz menej. Snažila som sa to chápať a vytvárala mu príjemnú domácu atmosféru. Aby mal vždy teplú večeru, ktorá na neho v rúre počkala, aj keď dorazil neskoro, mal vždy upratané, vypraté a zabezpečený pokoj od rodinných návštev či nákupov, ktorých som sa ho snažila ušetriť.

Každú takúto chápvú manželku by však mal niekto občas prefackať, aby sa zobudila. Žiadny chlap nemusí celý život pracovať vo dne v noci, ani cestovať po Slovensku každý druhý deň, keď sa firme tak darí a má na to ľudí. Nikdy som ho

neprenasledovala, nekontrolovala mu mobil a neboli mi nápadné ani jeho nočné telefonáty, keď si myslel, že už spím. Vždy sa vrátil k nám domov, tak mi ani len nenapadlo, že keď má všetko, bude chcieť a hľadať ešte viac.

Vlastne, ved' také ako ja sme asi všetky. Ktorá z nás by dobrovoľne žila v každodennej paranoji, čo robí každú minútu jej manžel, ak práve nie je doma a každú sekundu si ho predstavovala v posteli inej? To by bolo na zbláznenie.

Ozvalo sa škrabanie na dvere. Pootvorila som ich. Maroš to nebol. Pritúlilo sa ku mne horúce chlpaté telíčko. Ešte trochu mokré z vane.

„Kubko, brlôžtek máš dolu,“ pozerám sa do zvedavých očí nášho malého hnedo-bieleho bígla a ukazujem mu vedľa postele na vankúš s dekou a množstvom hračiek, ktoré sa mu povalovali po celom dome. Ani to s ním nepohlo a pozeral mi hlboko do očí. Dobre vedel, že neodolám a nechám ho opäť spať vedľa seba. Tak ako po tie noci, keď sa náš ocino zabudol v práci a domov si prišiel len nadránom vymeniť čistú košeľu.

Počula som buchnúť dvere a vzápätí štartovanie auta. Typické chlpské vyriešenie problému – útek. Ved' všetko nejako prehrmí a zase vyjde slnko.

Nuž, Maroško, niekedy sa stane, že neprehrmí...

Prišiel až na druhý deň popoludní. Prala som Miškove veci a Kubko spal na veľkom plyšovom zajacovi.

„Ahoj,“ zvolal, keď si v predsieni vešal vetrovku.

„Ahoj,“ odpovedala som. Akoby sa nič nestalo. Ešte sa ma teraz spýta, čo máme nové a čo bude jesť.

Vošiel za mnou do kúpeľne. „Čo robíš?“

„No, čo asi?“

„Porozprávame sa? Kedy končí malý v škôlke?“

„Si jeho otec, mal by si to vedieť. Lenže presne o tomto to

je – ty ani nevieš, dokedy máš dieťa v škôlke. Čo tam robí, čo potrebuje, či nie je náhodou choré, akých má kamarátov...“

„Musíme to takto rozoberať?“ prešiel si rukou po vlasoch a vzdychol. „Budem v obývačke.“

Jasné. Bude v obývačke. Láskavo by som tam za ním asi mala prísť! Prišlo mi zle, chcelo sa mi schúliť sa do postele a prespať aspoň tri dni, kým emócie, sklamanie, bolesť opadnú... A všetko to ostatné okolo toho.

Doliala som do práčky aviváž a sadla si teda oproti nemu do kresla.

Nervózne si počúchal tvár. „Musíme to nejako vyriešiť. Mrzí ma to včerajšie nedorozumenie.“

„Nedorozumenie? Tak to vnímaš?“

„Musíme nájsť riešenie,“ trval na svojom a svoju poznámku nekomentoval.

„No to je samozrejmé. Tak hovor!“

Zdvihol obočie: „Máš nejaký návrh?“

„To veľmi chlapsky neznie.“

Buchol päťou do kresla. „Chcem to riešiť!“

„Tak rieš. Láska,“ oslovila som ho ironicky. Bola som na seba hrdá, že dokážem predstierať relatívny pokoj.

Pozrel na mňa. Trafila som! „Nič sa v podstate nestalo, takže... Nechaj ma dohovoriť,“ pokynul rukou, keď videl môj hlboký nádych. „Obyčajný flirt, žiadny vzťah, zápletko o ničom. Dobré, dotklo sa ťa to, nemám s ňou už nič. Spokojná?“

Pozerala som na neho a počúvala jeho absurdné argumenty. Ako mi môže takto klamať do očí? A počula som dobre, keď sa ma spýtal, či som spokojná? Spokojná s čím? Že si užil inde, alebo že to údajne skončil?

Žijeme spolu niekoľko rokov a on ma považuje za blázna? Už takmer nebýva doma, a ak s nami je, tak je nesústreďený, o nič sa nepostará, stále len pracuje. Nikto toľko nepracuje. Ani on, šéf firmy, ktorý má pod sebou sto zamestnancov.

To by musel byť neschopný panikár, ktorý nezvláda riadenie vlastnej firmy. A to Maroš veru nebol, zdatnejšieho manažéra azda ani nepoznám. Musí byť zaneprázdnený aj niečím iným.

Všetko mi zrazu sedelo.

Ako keď ráno otvoríte oči.

Pozerala som sa na neho mlčky ďalej, nevnímala jeho slová a sama seba som sa pýtala, ako som to s ním mohla tak dlho vydržať. Veď je to vzťah-nevzťah, plnohodnotné manželstvo vyzerá podstatne inak a láska dvoch ľudí tiež.

Niečo dopovedal, nevnímala som, čo to bolo a vyšiel z obývačky. O chvíľu bolo počuť motor jeho auta.

Rozplakala som sa. Takto sa riešia problémy?

Čo s nami bude?

2.

KAPITOLA

Maroš vedel, že som od neho závislá. Kompletne, nielen finančne. Vedel to veľmi dobre. Že som si nebudovala vlastný život a prispôbovala sa jeho štýlu, predstavám a potrebám. Vzdala som sa vlastnej kariéry, aby on mal priestor na svoju. Vnímala som to tak akosi automaticky – ja sa budem starať o rodinu, on nás finančne zabezpečí. Zatvorila som sa doma medzi štyri steny, starala sa o naše dieťa, psa a dom a vytvárala zázemie vrcholovému manažérovi. Vlastný život som v podstate okrem mojich troch kamarátok a občasných stretnutí s nimi nemala.

Veľká chyba.

Teraz si ho budem musieť vytvoriť. Po tridsiatke. Po rozchode s manželom.

Neviete náhodou, ako sa to robí?

Sadla som si do kresla a utrela som si mokrú tvár a oči opuchnuté od plaču. Maroša som milovala a myslela som si, že to máme spolu na celý život.

Moja prvá láska bol učiteľ na vysokej škole. Mala som devätnásť. Naša „láska“ prišla rýchlo a presne tak rýchlo sa aj kamsi vyparila. Utajované rande a vášnivé milovania pod perinou v mojej maličkaj internátnej izbe, kým sa nevráti spolu-

bývajúca, asi mali mať neopakovateľné čaro, ale nás po čase prestali baviť a každý sme šli vlastnou cestou.

Nikdy som nepatrila k vyhláseným kráľovným nocí v baroch a nočných kluboch, ani ku hviezdám parketu na diskotékach. Vždy som bola skôr utiahnuté dievča, dôkladne a prísne vychované rodičmi, čo prišlo z malého mesta do Bratislavy – a presne tak skromne a nenápadne sa aj správalo. Kým som si všimla nejakého chlapa, to trvalo, a kým si konečne všimol niekto mňa, to už bol jav hraničiaci so zázrakom. Každá z kamarátok mala aj troch nápadníkov naraz, ja som vždy bola len dobrá kamoška alebo spolužiačka, ktorá pomáha s úlohami alebo niekomu zakryje tajné rande pred vrátnikom na internáte.

Potom som skúšala zoznámenie cez internet. Zažila som katastrofu za katastrofou. A keď sa mi jeden z mojich nápadníkov konečne zdal normálny, stretli sme sa na káve. Až tam som zistila, že ho obliekala aj česala mamička. Povedal mi to sám a bol na to nesmierne hrdý. Počas rande jej trikrát odbehol zavolať – zrejme či ma smie pobozkať, chytiť za ruku a či si smie dať pohár vína...

V stave zúfalstva a samoty som stretla ženatého muža, staršieho, no šarmantného. Až po čase som zistila, že je majstrom sladkých rečí a po facku ďaleko nezájde. Hoci bol ženatý, žiarlil na mňa ako blázon. Keďže moje sebavedomie bolo na bode mrazu, na žiarlivosť nemal dôvod, no aj tak som sa vďaka jeho nekonečným výčinom a výčitkám cítila vinná, nepoužiteľná, slabá, nezaujímavá, škaredá, nepríťažlivá... Tá moja submisívna povaha! Dostať sa z Mirových pazúrov a biťiek mi pomohli až kamarátky.

Iní muži sa okolo mňa nekrútili. Totiž... Kým som sa nedala vizuálne ako-tak dohromady, nepatrila som ku kráskam, za ktorými si chlapi vykrúcajú krk. Bola som skôr škaredé káčatko, ktoré sa nevedelo obliecť ani učesať a mala som sedem

kíl nadváhy. A s tým v Bratislave, kde sa na vás na uliciach valia samé dlhonohé supermodelky, neprežijete. Mám tri štýlové kamarátky a tie ma zobrali do rúk. Môj dovtedy obyčajný život prevrátili hore nohami.

Začali v mojom šatníku, to ostatné prišlo samo.

„Ty si si nohavičky kupovala tesne po druhej svetovej?“ zhrozene mi raz nakukla do šuplíka so spodnou bielizňou Amélia. Nemilosrdne a s pohoršeným výrazom na tvári ho vysypala na zem, a keď som zdúpnela a chcela protestovať a začať zbierať tie veci, nedovolila mi to – začala po bielizni šliapať. „Ani sa toho nedotkni, to si už neoblečieš!“ kričala na mňa.

Veľkú skriňu so šatami pri okne otvorila, hneď aj zabuchla a čosi si zapísala do notesa. Jediné, čo mi dovolila si nechať, boli tmavomodré rifle. Tie vraj môžem nosiť v sobotu na nákup mrkvy.

No – a tak ma baby zmenili. Vyčarovali zo mňa to, čím som dnes. To, ako vyzerám, ako sa správam... Neverili by ste, čo so ženou urobí obdivný pohľad neznámeho muža na ulici alebo v kaviarni pri vedľajšom stole. Zo mňa to spravilo ženu, ktorá miluje pocit byť ženou. Síce sa mi to prihodilo až tesne pred tridsiatkou, ale lepšie ako nikdy.

Lebo aj také sú medzi nami.

Ja som vtedy fakt vyhodila celý svoj šatník a všetky podivuhodné topánky. Keď si tie veci dnes predstavím, hodili by sa do skriň statnej šesťdesiatničky. Všetko som to nabalila do desiatich veľkých igelitiek vrátane „pohodlných“ o číslo väčších tmavohnedých a sivých kabátov a odniesla do útulku pre bezdomovcov.

No a potom som asi štyri mesiace postupne nakupovala nové veci, v dobrých obchodoch, farebné, moderné, s rafinovanými strihmi. Veľa vecí mi poradili Amélia s Emou a potom ma vzali k vizážistke, ktorá mi ukázala, ako sa mám nalíčiť. Jemne, rafinovane, na deň, na večerné rande, do práce, sexi...

Moje kozmetické pakšamenty značiek, ktoré sme tu mali aj pred osemdesiatym deviatym, teda tiež putovali do koša a v parfumérii mi Amy naskladala do ruky aktuálne šminky a tri vône, ktoré som podľa nej musela mať. Nechala som si narásť svoje čierne vlasy až po pás a podľa americkej sexbomby, tanečnice Dity Von Teese najčastejšie používam výrazný červený rúž. Môžete Dite pokojne veriť, zaberá to, odvtedy sa za mnou otočí každý druhý chlap.

Nechcem pôsobiť povrchno, lebo toto všetko sú len hlúpostičky, detaily, ale v dnešnom povrchnom a v podstate podivuhodnom svete to naozaj takto funguje. Predáva vás to, ako vyzeráte. Na to, čo máte vnútri, dnes už nie je zvedavý nikto.

Stala sa zo mňa bohyňa, ktorá si váži seba, svoje dnes už dokonalé telo, má obrovské ženské sebavedomie a vie, ako pôsobí na mužov.

A Maroš? Ten ma očaril na prvý pohľad.

Lebo bol taký... Galantný? Nuž, bol. Krásny vysoký chlap v džínsach, koženej bunde a jednoduchom bielom tričku. V očiach taký ten prispatý sexepíl, čo ženám vyráža dych. Vtedy čerstvý tridsiatnik. A hoci som mužov v tom veku považovala ešte za deti, tento bol iný. Džentlmen. Záchranca. Vražedná kombinácia.

Robila som vtedy aupairku v Rakúsku a neďaleko Salzburgu som dostala defekt. Keď som sa postavila vedľa auta a bezradne sa rozhliadla okolo seba na ten nekonečný prúd áut fičiacich okolo mňa, chytala sa ma totálna panika na strieďačku so zúfalstvom. Nielen z toho, že som včera v správach videla, ako kamióny na takomto nebezpečnom mieste diaľnice doslova zošrotovali vodičov vedľa odstaveného auta. Vôbec som netušila, čo mám robiť a žiadny z vodičov si ma nevšimal.

Komu sa vlastne vtedy volá? Do nejakého centra defektov? Domov na Slovensko? Alebo na rakúsku políciu? Alebo sa len

vyzývavo postavíte pred auto a počkáte na nejakého džentlmena? Kamošky mi vravia, že to si môžem dovoliť maximálne tak do tridsaťpäťky, ak budem chudá a dobre namaľovaná, potom mi už nezastaví nik...

Viem, nápady na nezaplatenie, ale bola som vtedy v šoku.

Navyše, namiesto toho, aby som si sadla do auta a neriskovala, že ma zmietne z okraja cesty aj s mojím malým pežotíkom nejaký kamión, som v tej svojej červenej mini a desaťcentimetrových podpätkoch (veď aj za strážením detí treba cestovať štýlovo, nie?) obiehala okolo auta a neveriacky si obzerala každé koleso. To jedno však ani po mojej piatej dávke hypnózy nebolo v poriadku.

No a zastavil mi on.

„Problém, madam?“

„Vy ste mi padli z neba!“ priskočila som k nemu a živo gestikulovala. „Už tu stojím dosť dlho, mám defekt a neviem, čo s tým.“ Tohto odtiaľto nepustím, ani keby som sa mu mala nahá postaviť pred auto.

Usmial sa. „Máte rezervu?“

„Mám.“

Zrejme čakal, že začnem rozmýšľať, či ju mám a kde, ale keď počul moju brisknú odpoveď, zreteľne si vydýchol. Usmial sa opäť a vyzliekol si koženú bundu. Hodil ju do svojej audiny a prišiel ku mne. „Tak to spravíme, čo poviete?“

Úsmevy som mu nedokázala vrátiť, lebo som bola v šoku a nevedomovala som si, že môj problém sa práve rieši. Len som zmätene postávala pri otvorenom kufri. Požiadal ma o čosi, čo malo výsostne technický názov a ja som vôbec netušila, ako to asi vyzerá a či to vôbec mám, tak som odstúpila od kufra a nechala ho, nech pozrie, čo v ňom mám.

Bol úplné zlatíčko, že nekomentoval hory oblečenia a topánok, čo so sebou nosím, ani dva kozmetické kufriky natrieskané na prasknutie.

Niečo povyberal, pospevoval si spolu s mojím rádiom a pustil sa do práce. Predtým ma však prinútil, aby som si sadla do jeho auta.

Vymenil koleso a zdvihol hlavu. Vtedy som sa konečne usmiala a pretrela si tvár rukami. Vyšla som za ním.

„Som Maroš, ale ruku vám nepodám, kým si ju niekde poriadne neumyjem,“ pozeral mi do očí a pohľadom vzápätí skĺzol po celej mojej postave. Vidíte, dobre že som necestovala v teplákoch!

Ruky si aspoň trochu poutieral žltou handrou a ukladal nástroje späť do môjho kufra.

„Som... Lina.“

„Vymyslené meno?“

„Nie, je pravé.“

„Dobre, pravá Lina. Na najbližšej pumpe vás pozývam na kávu.“ Až teraz som si všimla, že si zašpinil svoje biele tričko. Ale zjavne mu to neprekážalo.

„Ja pozývam vás. Nevieam, ako inak vám poďakovať.“

„Niečo sa určite nájde.“

Povedal to autoritatívne, akoby ani nepočítal s odmietnutím, no nenasadil žiadny chlípny ani úlisný výraz a ja som sa konečne prestala triasť. Vyštartovali sme a na pumpe sme najskôr obaja zamierili na toalety.

Upravila som si mejkap, prekefovala si vlasy a zopla ich sponou do vrkoča. Cítila som sa trochu lepšie. Bodol by teraz červený rúž, ale keby som vyšla taká zmaľovaná, asi by hneď ušiel. A mne sa celkom pozdával. Na vraha osamelých dievčat nevyzeral.

Dali sme si kávu. Potom šišku. Džús. Zmrzlinu. A potom som pozrela na hodinky a zhrozila sa, že tam sedíme už dve hodiny.

Rozprával mi o svojom podnikaní. Už v čistom čiernom tričku. Venuje sa autám a rozbieha veľký biznis. Doteraz predával